

[Vesterager.]

hvor det bestemmes, at ingen kan ansættes som Tjenestemænd før det fyldte 24de Aar, har absolut Betydning for Staten, og Prøvetiden paa de to Aar ligesaa. Det samme kan man sige om Aspiranttjenesten, idet det foreslaas, at en Aspirant under 21 Aar kun opnaar 80 pCt. af Lønnen, medens en Aspirant over 21 Aar opnaar 90 pCt.

Det har ogsaa haft sin Betydning for mit Parti, at Pensionsbidraget er gaaet op fra 3 til 5 pCt. Det har social Betydning for os, og jeg tror, at det i Fremtiden vil vise sig som en sund Foranstaltning baade for Staten og for Tjenestemændene.

Det, som man, saa vidt jeg har kunnet skønne i den Tid, jeg har været Medlem af Kommissionen, i særlig Grad har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, er Avancementsforholdene, og her er der ogsaa rettet i særlig Grad, hvad den ærede foregaaende Taler gjorde opmærksom paa. Man har gennemført forbedrede Avancementsforhold og foreslaaet Ydelse af Alderstillæg og paa den Maade søgt at forbedre Stillingen for de lidt ældre Tjenestemænd. Det er dog efter min Mening ikke saaledes, at Tjenestemændene skal være gamle Mennesker for at faa disse Forbedringer. Et saadant Gammelmandspræg vilde jeg ikke sætte Pris paa at faa paa Lønningsloven, men jeg tror heller ikke, at man med Rette kan sige det. Forskellige Tjenestemænd kan opnaa disse Forbedringer, disse Tillæg i deres bedste Alder.

Selve Løntillægene er forholdsvis smaa, saaledes som de jo maa være det under de nuværende Forhold, men en Klasse, som vi har haft Strid om gennem Aarene, nemlig Assistentklassen, har faaet efter min Mening betydelige Forbedringer; og her gælder det i særlig Grad, at Forbedringerne ikke først kommer i en senere Alder, idet vi tværtimod har forbedret deres Kaar paa den Maade, at de efter 12 Aars Tjeneste opnaar mere end nu efter 16 Aars. Desuden er Spørgsmaalet om Overassistenter løst, og det anser jeg for en betydelig Forbedring for denne store Klasse af Tjenestemænd, hvis Forhold der har været forhandlet om gennem Aarene.

Jeg tror derfor, at man i det store og hele maa sige, at den Forøgelse af Udgifterne, som her er Tale om, og som jo vil blive meget ringe, naar Hensyn tages til den store Mængde Mennesker, det her drejer sig om, kan man gaa ind for. Da jeg kom ind i Kommissionen, var en af mine første Op-gaver den at søge Forhandling med mit Par-

tis Bestyrelse om, hvorvidt man kunde tænke sig at gaa ind for et Beløb omkring ved den Størrelse, som vi nu her er blevet enige om, og jeg fik Tilladelse til at gaa til Kommissionen og sige, at de var ikke forfærdede over denne Stigning.

Jeg har ikke mærket til nogen særlig Lyst til at komme synderligt op derover, og jeg var derfor ogsaa noget forundret over, at man fra anden Side vilde slaa paa, at man fra en enkelt Side har haft Lyst til at komme frem med langt større Beløb, med flere Millioner. Jeg har ikke haft den Fornøjelse at blive gjort bekendt med, hvor disse Millioner var til Raadighed, og jeg tror ikke, det er værd, at den samlede Regering kommer ind paa at tale om, at her havde der været langt mere at opnaa, hvis ikke man havde skullet tage Hensyn til de Konservative og Venstre. Der var ogsaa andre Hensyn at tage, og jeg tror, der er Røster nok indenfor Regeringspartierne, der taler om, at man bør være forsigtig ogsaa med at lade Udgifterne stige paa Lønningskontoen.

For øvrigt skal jeg ikke komme dybere ind paa den politiske Situation, det er ikke min Mening, men den højtærede Finansminister kom jo med nogle politiske Bemærkninger ogsaa til mit Parti, som jeg ganske kort maa svare paa til Slut. Jeg vil minde om, at i den overordentlige Rigsdagssamling i 1918 udtalte jeg — det findes Sp. 764:

„Jeg skal være den sidste til at ønske, at Tjenestemændene skal være Kastebold mellem de forskellige politiske Partier. Jeg ønsker tværtimod, at de skal leve under saadanne Vilkaar, at de kan holde Hovedet frit oppe og tage Stilling efter deres Overbevisning, og derfor ønsker jeg dem ogsaa gode økonomiske Kaar.“

Denne Udtalelse fremsatte jeg paa et Tidspunkt, da Tjenestemændene levede under trange Kaar, under Forhold, som slet ikke kan sammenlignes med dem, hvorunder de lever i Dag, og da der var en Spænding i Tjenestemandskredse og en Spørgen efter, om der ikke snart kom Hjælp, fordi Forholdene var saadan, at man bogstavelig talt ikke kunde komme igennem. Fra den Tjenestemandsggruppe, jeg tilhører, kom der ikke saa sjældent Opraab til os om at komme enkelte Lærere, som havde en stor Familie, til Hjælp, fordi de bogstavelig talt ikke kunde faa Mad og Klæder til deres Børn.

Under de Forhold var det nødvendigt, at der blev gjort noget. Men jeg frem-